

El somni d'un vagabund

Un llac d'aigua freda i escumosa llueix sota dels meus peus. Els branquillons de canya seca floten delicadament sense tocar gairebé l'aigua, com si l'acariciessin esporuguits, deixant-se portar. A mesura que la meua vista es submergeix sense alterar l'ordre d'ones corbes i dolces de la superfície aquàtica, es descobreix un núvol infinit de còdols microscòpics suspesos com l'oxigen dins dels meus pulmons inadaptats a l'entorn. Inadaptats, com jo mateix. Continguts en aquell llac etern, els còdols i jo. Avanço la mà per tocar aquestes partícules esmunyedisses que recorren el meu cos ràpidament, no els puc palpar. La llum llisca com agulles fines per la pell del llac. La seva claror il·lumina dèbilment el metre inferior per sota de l'aigua. Necessito aire i emprenc el retorn a la superfície. Moc les cames i els braços que em sento buits i extremadament lleugers però continuo immòbil. M'omple un sentiment esfereïdor, no puc sortir de l'aigua...

Em desperto suat o potser ha plogut, no ho sé. La ciutat continua igual: tranquil·la, bruta, buida i desperta. Avui em ve de gust veure la sortida del sol.

- Àrtemis -